

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік: зі щоденною
виплатою 7 доларів, або 12
рублів; з виплатою двічі
в тиждень 5½ долара, або 10
рублів; з виплатою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска». — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудня.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» при ул.
Осолинських ч. II. (партер)
(фронт від ул. Тихої). Екпе-
диційна місцевість в Агенції
Соколовського в асажжі Гавс-
мана.

Рукописи звертає ся лише
напередні застережені.

Рекламній неопечатані є
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні доносеня по 30 сот.
від стрічки.

Всеросійські змагання о вплив в Славянщині.

(X) Вплив Росії на Славян останніми роками занепає вельми. Поражене Росії на далекім Сході виявило цілу безсилність російського велитня на глиняних ногах; остання революція відкрила перед Європою внутрішній розлад і розстріл російського царства і страшну спорохнявілість державної управи, численні судові і воєнні розправи викрили нечуване зіпсуте російського чиновництва і злодійства на великі розміри, а останнє поразення в австрійсько-сербській спорі показало нездарність російської дипломатії і вкрило її соромом перед усею Європою.

Зовсім зрозуміло, що через все те становище і повага Росії в Славянщині зовсім захитані а затривожені тим всеросійські славянофіли постановили занепавши Росію оживити, всеславянською ідеєю здобути знов довіру Славян до російського царства і досягнути тіснішу звязь між Росією а Славянами. Сі змагання всеросійських славянофілів проявили ся вже вторік з'їздами в Петербурзі, у Варшаві, у Львові, Кракові і в Празі, однак і в тих змаганнях виявила Росія повну нездарність. Російське правительство заняло чудне становище в славянській справі: на праский зїзд відповіло ворожим становищем що до автономічних домагань Поляків, а на Україні гнобило не тільки по давньому, не допускало української мови навіть до початкової школи, але спинало навіть невинну діяльність „Просвіти“. В заграничній політиці втратила Росія серед Славян усяке довіре, оставивши на леду Сербію, котру спершу підбурювала проти Австрії і тим наразила на необчислені втрати.

Все те виявило всю нездарність кер-

маничів російського царства а наслідком того навіть посеред тих народів, що не критично гляділи на Росію і нею одушевляли ся яко найбільшою і наймогутнішою славянською державою, як н. пр. у Чехів і південних Славян майже зовсім шезло давніше русофільство. Почала щораз більше шезати злуда в справедливості і саможертову Росії яко захитниці і опікунки Славян, а в Чехах, в Хорватії і в Галичині щораз більше утверджував ся погляд, що Австрія при всіх міжнародних спорах і суперечностях всеж таки дає певнішу поруку свобідного національно-політичного розвитку поселених в ній народів, та що прилука Босни зовсім не була ніяким нещастем для її народів, котрим Австрія дала європейську культуру, коли тимчасом виявило ся брутальне самолюбство Росії, закриване лише всілякими личинами.

Вікове змагання Росії до Царгорода потерпіло страшно наслідком власної її нерозумної політики серед Славян. В Празі, в Кракові, в Білгороді і де инде почали говорити а відтак явно писати, що Росія уміє лише гнобити і висискувати братів Славян, а навіть в Софії, хоч володаря Болгарії, знаного впрочім з німецьких симпатій, приймає з незвичайними почесностями.

Витворило ся отже для Росії вельми сумне положення, а навіть відставка Ізвольського нічого в ній не поправить, хочби на его місце поставлено якого виразно вспятого керманіча. Тепер отже настала переломова хвиля для Росії, бо дрібніші народи славянські можуть зовсім витверезити ся з давних шугучо в них зпоюваних ілюзій. Щож має діяти Росія, втративши всякий вплив на Балкані, чи має йти по нове поразення до Манджуриї, як сего бажала б її Німеччина? Се положення затривожило

всеросійські круги, котрі ведуть славянофільську об'єднательну політику.

Задумали отже подати «братним» народам якийсь виразний показ, що ідея славянської „єдності“ і „спільности“ живе в серцях правих, лівих руских і октобрістів. Коли отже російське правительство зражувало собі Славян, то подумали сі славянофільські круги, що треба бодай російській єдності пригорнути Славян до свого серця і отсе довело до славянського зїзду в Петербурзі, котрому ближше приглянено ся в слідуєчій числі.

Державна рада.

Перед почином весняної сесії відбували всі парламентарні клуби засідання, на котрих обговорювано політичне положення сучасне, справи поставлені на деннім порядку найближших засідань посольської палати, а також становище, яке мають заняти в тих справах і супроти правительств. Уже вчора згадали ми на основі недавних вістей, що укр.-руск. клуб має на першій засіданню перед почином весняної сесії нарадити ся над тактикою і становищем супроти правительств.

Отже про се перше засідання укр.-руського клубу подає „Діло“ цікаву допись з Відня, означену буквою В. Ся допись кидає яскраве світло на клубові відносини, іменню на численні абсенції руских послів. Характеристичне також, що п. Будзиповський вважає обструкцію неможливою, а домагає ся наглих внесень в обструкційних цілях!

Не менше замітне і се, що п. Б-ий вертає знов до давнього погляду, що не клуб має рішати про тактику на основі знання парламентарних і політичних відносин, а єдність має дома-

Сільвіо Пелліно.

Із днів мого тюремного життя.

(Le mie prigioni).

З італійської мови переклав

Володимир Держирюка.

(Дальше).

Однак слідуєчого дня принесла каву для мене мати, слідуєчих кілька днів секундини а Занзе була тяжко хора.

Дозорці говорили двозначно про її любов; від їх слів волосє ставало на голові. Може се було зведенє дівчини? Може се були тільки здогади. Признаю ся, що я повірив й зажурих ся вельми таким нещастем. Однак надіав ся я все, що се окажется ся брехнею.

По одномісячній хоробі, нещасну завезли на село і більше я її не бачив.

Невисказано оплакував я сю страту. Ох, як страшно видала ся мені тепер самотина! Ох, як, сто раз більше гіркою від її неприємности, була для мене думка, що се добре єство було безталанне! Вона так потіпала мене своїм солідним усміхом в моїм горю; а моє співчуття не могло їй допомогти! Але певно переконаєть ся она, що я її оплакував; що я задля неї робив обіти, щоби подати їй можливу поміч; що я не

переставав її благословити й молити ся за її щастя!

Відвідни Занзе, хоч як вони були короткі, все таки змінiali любо монотонність моєї безнастанної науки й тихого роздумування, виясняли мої ідеї і викликували в мні якесь приємне чувство. По правді прикрашували они мое життя й здвоювали його силу.

Тепер тюрма стала знов для мене гробом. Кілька днів сидіть я дуже сумний й не находив в писаню найменшої приємности. Зложив ся на се мій сум спокійний в протиставленю до сеї шалености, якої я зажив передтим. Чи тим хочу сказати, що я вже освоїв ся більше з долею? Став більше християнином? чи може невиносимий жар моєї кімнатки придусив вкінці міць мого болю? Ах, не міць болю! здаєть ся мені, що він могучо бушував в глибині моєї душі, а може й більше, як перше, тому, що не виливав я його на верх кривком й плачем.

Певно: довга мука приєспобила мене зносити нові невгоди, навчила спускатись на волю Божу. Я говорив собі так часто: нарікати — се варварство, що вкінці наріканя, які бажали вийти на верх, аумів я придавити й соромив ся, що они намагали ся вийти з моїх уст.

Звичай записування моїх думок додав моїй душі більшої сили, й учив мене гордити єстотою й допровадив до ось яких заключень:

— Є Бог, отже є без сумніву справедливість; все отже, що дієть ся, змагає до найліпшої ці-

ли; отже терпіне чоловіка на землі є добром для него.

Також знакомиєть із Занзе для мене була добродійством; лагодила она мої думки. Її чарівна мова була причиною, щоби я цілими місяцями не забував на се, що кожний чоловік має повинність висше станути над забганки долі і бути терпеливим. І кілька місяців був я постійний.

Занзе бачила мене тільки два рази гнівним. Раз тоді, як я вже згадав, коли дістав лиху каву; а другий раз було ось як:

Що два або три тижні приносив мені дозорець лист від родини; лист йшов перше крізь руки комісії і вертав почерканий дуже темним чорнилом. Одного разу лучило ся, що місто перечеркнути в листі кілька слів, замазали мені ціліський лист, з виїмкою слів: Найдорожший Сільвію, що стояло на початку і кінцевого поздоровлення: цілюємо тебе всі сердечно.

Се мене так озлобило, що я в привіт Занзи почав кричати й проклинати не знаю кого. Бідна дівчина жалувала мене а рівночасно скартала мене за се, що я спроневірив ся моїм принципам. Побачив я, що по її стороні правда і від тоді не проклинав нікого.

(Дальше буде).

гати ся сеї або такої тактики і клуб обов'язаний се виконати, значить, клуб має дістати eine gebundene Marschroute. У всіх інших стороництв суспільність, виборці і т. д. висловлюють лише свої погляди, дають інформації, а рішення що до тактики лишають клубам.

Отже задля того наводимо в цілості сю віденську допись про укр.-руський клуб, котра звучить:

„Нині відбуло ся засіданє укр.-руського клубу, заповіджене ще перед великодними феріями. Одиноким предметом нарад клубу мало бути питанє: що зробити з наглими внесеннями, які клуб порішив був поставити ще перед святами, але відложив їх, бо ситуація в державі і самім парламенті була некорисна так для наглого трактованя внесення, як і для їх мерітум. Хоч клуб мав порішити так нагле внесення, хоч одно з них вже зголошено і присутність всіх руских послів так на нинішнім засіданю клубу як і на завтрашнім палати є конечністю, з 24 членів клубу 11 не явилось нині у Відні, причім кождей з несприятних зголосив просьбу на коротшу або довшу відпустку, деякі аж до — 15. мая! Клуб візав телеграфічно всіх, щоби завтра явились безусловно в палаті. Се візване оправдує не тільки се, що на порядку деннім палати стане нагле внесення клубу, але і се, що деякі члени клубу, котрі зажадали довшої відпустки, суть десигновані на бесідників при дискусії над евентуальними дальшими внесеннями клубу.

„З наглих внесення ухвалених клубом ще перед Великоднем порішено удержати зголошене вже внесення д-ра Евгена Левицкого в справі знесеня міністерства для Галичини, зглядно крєованя на его місце двох національних міністерств: руского і польского. Нагле внесення п. Костя Левицкого в справі прав руского язика в судах, як також евентуальні в справі шкільництва і прав руского язика в галицких урядах порішено відложити до відповіднійшої для них хвилі. Все те ухвалено одноголосно.

„П. Будзиновский поставив внесення, щоби руский клуб зараз на першім засіданю палати послів виступив з більшим числом наглих внесення в обструкційній цілі. П. Бий хоч особисто уважає тепер обструкцію за неможливу, а обструване правительственных предложень наглими внесеннями за „воду на польский млин“, мотивував своє внесення тим, що руска суспільність домагає ся від своїх послів крайної і перманентної опозиції, а під крайною опозицією розумів лише обструкцію. Як довго руский клуб публично не заявивсь проти такого розуміння крайної опозиції, обов'язаний є виконати се, чого від него домагає ся суспільність. За внесенням Б-ого голосував тільки п. Старух і ово упало. Противники внесення устами одного з них заявили, що обструкцію клуб повинен робити тільки тоді, коли нею може недопустити державні конечности на порядок денний і лише тоді, коли клуб може надіятись, що обструкційною тактикою може щось позитивного виграв. Отсим аргументом і ухвалою відкидаючою внесення п. Будзиновского клуб показав, що обструкційну тактику не вважає за ідентичну з крайною і безоглядно опозиційною тактикою, при котрій клуб лишає ся і на дальше.

„На засіданє клубу не приїхали і зажадали відпустки на кілька (або й кільканадцять) засідань палати отсі члени клубу: Бачинський, Василько, Войнаровский, Колесса, Лукаевич, Петрушевич, Пігуляк, Семака, Спінцл, Стахура, Стефанік“.

В.

Перше засіданє палати послів 27. цвітня почало ся о год. 11-15. Коли явили ся члени кабінету, чеські радикали кличуть: „Геть з Бінертом, геть з Гердтлем!“ Християнські суспільники відповіли на се демонстраційними оплесками.

Президент посвятив посмертну згадку бл. п. пос. Кафтамови, а опісля подав до відома звіт віденської поліції про арештованє послів Вучля й Давіда, в часі страйкових демонстрацій в Майдлінгу. Пос. Пернерсторфер вніс, щоби відіслати сей звіт до конституційної комісії, а не, як пропонував президент, до комісії посольської незайманости, бо тут ходять о порушенє конституції. Президент відповів, що годі відіслати его до конст. комісії, бо тут нема внесення що до зміни конституції. Соц. госля голосно протестують. Перед мін істерскою лавою почала ся

остра перепалка між соціалістами і хр. суспільниками. В часі суперечки поборював пос. Офнер і Зайц погляд президента. В голосованю відкинула палата внесення Пернерсторфера і передала справу комісії посольської незайманости.

Опісля відповідали міністри на інтерпеляції, а відтак перервав президент засіданє, щоби бесідники могли записати ся до розправи над наглим внесенням д-ра Евг. Левицкого о поділ міністерства Галичини на дві часті. Після перерви забрав слово міністер-президент бар. Бінерт. Серед бурі оплесків зазначив, що боснійська справа покінчена, мир об'езпечено завдяки мудрости і миролюбивости цесаря та сталости і послідовности міністра заграничних справ. Наша політика прямої дороги і права опирала ся на нашій воєнній стопі і австро-німець союзі, котрий показав ся певною порукою мира. Можемо отже спокійно глядіти на дальший розвиток балканських справ, хоч Туреччина є знов видівнею поважних подій, котрі однак не дають поводу до вмішуваня. З балкан. державами бажаємо жити в мирі і згоді і тому маємо надію мимо трудностей, що поведе ся заключити торговий договір з Сербією. З вдоволенєм треба згадати про заключенє договору з Румунією.

Останні події стають певним доказом, що видатки на удержанє війська є продуктивні, а противійскове доктринерство розбило ся о дійсність, бо зєднані війська середньої Європи є порукою мира. Обидві держави монархії станули по стороні Короля в рішучій хвилі, а партійні спори уступили перед патріотизмом.

Дальше вказав президент міністрів на потребу полагоди предлоги про прилкуку Босни, бюджету і реформи регуляміну та на конечність розвязки язикового питаня. Порозумінє в тій справі між представниками Дальмації стає певним доказом, що нема основи до зневіри що до полагоди язикового питаня. Дятого правительството виступило з предлогою що до Чех. Дальше зазначив бар. Бінерт потребу полагоди суспільної обезпеки і банкового питаня. На останку заявив, що останні події виявили, що наша монархія є конечністю Європи, що потреба єї для европ. рівноваги. Почутє державности й самостійности монархії скріпило ся, монархія живе! (оплески).

Др. Евг. Левицкий мотивує своє внесення і домагає ся знесеня міністерства для Галичини, котре не має ані конституційної ані правової основи а стало лише польским опікуньством над центральним правительством. Колиж неможливе булоб знесенє, то бесідник домагає ся побіч польского представника для Галичини, також руского, щоби міг виступати в рішаючій місци проти шкідної діяльности Поляків.

Бар. Бінерт вказує на те, що право Короля що до іменованя міністрів є необмежене. Міністерство для Галичини утворено в цілі оборони краєвих інтересів і оно було подумане яко представництво краю і обох народностей. Міністер має дбати про інтереси обох народів. Правительството признає культурну і народо-господарську вдатність руского народу і не упереджує ся до него та відносить ся прихильно з переконанєм, що згідне порозумінє обох народів в краю найбільше причинять ся до обезпеки інтересів Русинів і дятого невідповідно було би зносити традиційну інституцію для Галичини. Правительството заявляє ся отже проти внесення д-ра Левицкого.

Пос. Гломбінський іменем польского кола виступив проти наглости внесення д-ра Е. Левицкого і проти мерітум внесення.

На останку промовляв др. Е. Олесницький, почім перервано засіданє і слідуєче назначено на нині.

З комісією посольської палати працює дуже пильно комісія для суспільної обезпеки, в котрій з укр. руск. клубу засідає др. Окуневский. В розправі над правит. предлогою забрав він слово і станув на становищі, що супроти заведеня загальної обезпеки на случай неспосібности до праці і старости не льогічно булоб задержувати поруч тих двох родів обезпеки ще й третій рід їх т. є. обезпеку від припадку. А то з сеї причини, що робітник, що потерпів якийсь нещасливий випадок, є хорий і тоді належить він до I категорії обезпеки, або він є неспосібний до праці — і тоді належить

до II категорії обезпеки. В справі обезпеки самостійних (головно наших сільських господарів), висказав знов пос. Окуний своє пересвідченє, що его у нас годі перевести, як се впрочім висказав у своїй розвідці пос. др. Евген Олесницький. Господар прим., котрий має 3 дітий, повисше 60-ох літ, має платити 32 К річної асекурації, а господар з четверо о 6 згл. 12 К більше. Наш хлібороб стогне вже при річнім податку 10 К, а тут єму нараз підвишено тягарі о 32—44 К, при чім він не має для себе обезпеки ані від хвороби, ані від неспосібности до праці, до тогож за доньки, як за них господар не вспів заплатити 100 тижневих вкладок, отже не платив повних 2 роки, пропали би всі вплачені вкладки. З тих причин замовів бесідник внесення, щоби замість примусової обезпеки заведено добровільну обезпеку „самостійних“ — очевидно з задержанєм державної субвенції по 90 К для кожного господаря, котрий забажає обезпечувати ся добровільно, як се впрочім дїє ся і в Бельгії. Виводи посла Окуневского що до усуненя III-ої категорії обезпеки найшли прихильний відгомін у віденських промислових яругах.

Огляд часописий.

(Партійні відносини на Буковині. Участь галицких Русинів у відродженя Буковинської Руси. Народне учительство на Буковині і галицкі переселенці. Радикалізм і борба его проти поступових народовців. Голос проф. Ос. Маковєя про буковинські відносини. Дневник „Буковина“ про боротьбу між поступовцями а радикалами).

(Дальше).

В попередних числах подали ми поважний голос одного з буков. учителів в часописи „Каменярі“ про его боротьбу між укр. поступовим а радикальним сторонництвом а тепер наведемо голос редакції „Буковина“ в сій справі. Ось що она пише:

„Зазначуємо передусім, що й „Каменярі“ стоять в сути річи на тім, що внїшня партійна борба між буковинськими Українцями мусить вийти не тільки на шкоду української справи, але й на шкоду нашого народу на Буковині. Отся борба не тільки баламутить, як писали вже й ми та ще обширно поясняють і „Каменярі“ наш нарід, але она подає усяким ворогам нашого народу добру нагоду ловити рибу в закаламученій нашою партійною боротьбою воді. „Каменярі“ стоять проте, як і ми, за тим, що опозиція добра, ба навіть конечна, але у внутрі а не на внї нашого народу, коли опозиція виходить з похвального патріотичного становища: Не нищити, тільки поправляти, як се було доси. Та „Обективний“ признає, що „сегоднішня опозиція згуртувала ся в окрему пол. (радикальну) партію і не боре ся о те, щоби усунути всяке лихо, але о гегемонію в кермованю народної політики в нашім краю“. Так осудили і ми мету наших радикалів і видно, що она стала ясна і другим. А се цізнає заставить наш загал, особливо інтелігенцію, а тимто й укр. учительство осудити радикальну партію на Буковині як слід, що оно дійсно так, як сказано в „Каменярах“, себто що наші радикали „пускають між народ ріжні політичні фаверки, які намагають ся струтити старих провідників з їх політичних престолів, щоби чим скорше засісти на їх місцях“. Ми додамо ще факт, що старі провідники не відтручували молодих, засісти покищо побіч них, а коли дадуть ділами докази своєї ширости і здібности, то й замість них на тлх „престолах“.

„Обективний“ розбирає далі й дотеперішню діяльність наших провідників, а головно послів, і признає висмівані, поругані нашими радикалами здобутки теперішних провідників буков. Українців, навіть в станових справах учительства. І поступованє укр. послів з нагоди послідної регуляції учительської платні „Обективний“ не вважає за „такий великий гріх, що треба їх за се аж знищити і цілковито компромітувати перед народом“. Треба признати патріотичну обективність учителя, що в органі учительства в сій так дражливій справі станув на висоті, яка уможливає такий ширший світогляд. Ми певні, що

Наука, штука і література.

— В російському журналі „Радуга“, що виходить в Одесі, надруковано українську песню на одну дію д. Земляка: „Селянка“.

— Литовське днівникарство. Видавати литовські часописи в Росії дозволено в 1904. році. Тепер виходить в Росії 15 литовських часописів, крім Litw-я, яка печатає ся в польській мові. Крім того виходять литовські часописи в прускій Литві, в Америці і в Англії.

Замітки язикові.

Написав

Іван Верхратский.

(Дальше).

„одра“, odra, Masern; по нашому кі р genit kory і кіру.

„органістий“ чудно видумана форма; organista зручене буде органіст. Подібно kancelista, maszynista, okulista, prywatysta в рускім: канцеліст, машиніст, окуліст, приватист.

„особенность“ російське; по нашому: особливість.

„особистий“, личный.

„оточений“ пр. оточений горами, людьми etc. місто: оточений горами, людьми, але оточений водою, озером etc. „переносене ся“ переносене, переносе ба; думка „постараня ся“ — думка постараня, думка постарати ся; „від порушувания ся курят“ — від поруху курят, від порушувания курят; „без привичая ся до праці“ — без привичу до праці, без привичая до праці. Чудна річ, з якою твердотю липнуть многи наші народовці до того ся при суцнниках глагольних не тямлячи, що ся в тім випадку лише в польскім, єдино в польскім уживає ся — в кождім иншій славянскім язичі єсть оно абсолютно неможливе.

„підкреслити“ подібно як „викреслити, закреслити“ etc. находимо звичайно у новітніх українських писателів, рідше у галицких, котрі сам разом уживають звичайно правильно свого слова: підчеркнути, вичеркнути, зачеркнути і пр. „Підкреслити“ взяли панове писателі українські з польського. Люд зовсім того слова не уживає; а если б уживав, то б хіба говорив: „відкреслити“.

„поверхня“ взяте in crudo з польського: powierzchnia. І без того маємо і так для повноголосних форм (пр. голова, перегородити) довгих слів доволі. Повноголосні форми правда пригодні для співу, але не конче для різкості в бесіді. До того ще у нас громадають і інші довгі слова. Тут маємо коротке слово верхня і того належить уживати.

„плетва“ дословно взяте з польського pletwa; по рускі: плавець. Риби, кити мають плавці.

„пощочина“ російське; малоруск. поличник.

„прагський“, pragski, пражский (прага + ськь).

„птацтво“ — птаство.

„присяглий“, присяжний.

„лава присяглих“ лава присяжних, ława przysięgłych.

„рогальки“, rogalki, роглики sing. рогалик, роглик, польське rogalek, plur. rogalki.

„розвидрений“ (!) rozwyrzony, розбурханий пр. розбурхана товпа.

„рознамятнити ся“, roznamiętnić się, пристращати ся (у Основяненка).

„розпоряджене“ — розпоряд.

„себ-то“ „тоб-то“. Окрім укр. слів „одначе, хоча“ належить і „себ-то“ „тоб-то“, котрі тепер дуже в моді. Тих слів уживають місто то єсть. Однакж „себ-то“ означає міб то.

„скрайний“, крайний; „скрайність“ — крайність, крайне слово, крайна хата.

„скробія“. „Жовток фабрикують з пшениці і скробії“. Ходить пам лиш о язик, тому не будем останогляти ся над тою фабрикацією, лишень скажемо, що в польск. уживане skrobia зовесь у Русинів скріб, genit. скробу або крохмалъ, genit. крохмалю (Kraftmehl).

„словництво“ słownictwo. Як будем так брати з польського, то справди здійснить ся караман наших гуртковців, але сей караман буде заравом заморою нашого слова. Або ужити назв латинських чи грецких, або ужити наших народних слів розуміє ся оригінальних. І так казати термінологія або виразня, номенклатура або назовня, іменовня.

„слонь“ elephas — так не у люду, тільки у декотрих наших галицких письменників; у

люду слонь (gen. fem.) слоня, слонка Waldschnepe, Scolopax rusticola; elephas же зове ся слон (gen. masc.) або слін.

„сочівка“ soczewka по нашому: сочка.

„спружина“, sprężyna; „спряжка“, пружка, sprzączka, Schnalle.

„стокороть“ stokroć по нашому: морон, морончик, Gänseblümchen, Bellis rennensis.

„средство“ російське; по рускі: середник.

„струсь“ в польскім strus — в рускім струс.

„так — як“ sował, als auch. Галички „Українці“, беруть так, як пишуть Поляки (здає ся після лат. tam, quam). Польскій люд уживає як — так. У всіх славянських язиках, тож само і в язичі нашого люду єсть як — так; у Росиян какъ — такъ. Про те наші літерати звичайно не дбають і пишуть так, як їм подобає ся „так для мужчин, як і для жінок“ мак бути: „як для мужчин, так для жінок“, „так матеріяльно, як і морально“ — як матеріяльно, так морально, „так в зямі, як в літі“ має бути: як в зямі, так в літі. Хоть о тім часто говорять ся, так наші недбалі не дуже тим журять ся, бо то річ зовсім „мала“.

(Конець буде).

Телеграми

з дня 28. цвітня.

Царгород. „Осм. Льбойд“ в надзвичайнім виданю оголосив, що народні збори ухвалили вчера на довірочній нараді, усунути султана Абдуль-Гаміда. Торжественне вступлене нового султана на престол відбуде ся нині.

Царгород. Новий султан Магомед V прибув кораблем. Привитано его 100 стрілами з моздрів. Нарід і війско витали его з одушевленєм.

Царгород. Султанське війско піддало ся молодотуркам. Страти в похибних жовнірах обчислюють на 300 до 400 осіб по обох сторонах.

Льондон. Війско домагає ся смерти б. султана. Молодотурки мають засудити его на прогнане до Солуня.

Франкфурт. Франц. Ztg доносить, що в IV корпусі в Царгороді вибухла ворохобня. Мало згинути багато офіцерів.

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицко-рускої фабрики Евгена Біліньского в Збаражжю.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по сьвященниках.

Держім ся поклику:

Свій до свого!

Дяка з красним голосом, молодо, з добрими сьвідоцтвами потребує сейчас парохія Корнич коло Коломиї; услія дуже добрі, зголошуватись лично. 41 (2—3)

Нездоровий жолудок не стерпить нічого

а наслідком того є: брак апетиту, біль жолудка, мловня, забуреня при травленю, біль голови і т. п. Певну поміч проти того подають

КАЙЗЕР'А

Pfeffermünz-Caramellen

Лікарско випробовані!

Оживляючо ділаюче і помагаюче до травлення та скріплення жолудка єрєдство.

Пакет 20 і 40 сотиків

у всіх аптиках і дроґуєриях.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 16. до 30. цвітня 1909.

Щоденно о 8. год. вечер представлене. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлене. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Товариство взаїмного кредиту

„Джістер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Джістер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти уділу.

Цілю Товариства є уділюване кредиту своїм членам рілньникам обезпеченим в „Дністрі“ від більше літ.

Проценти від вкладок 4%, без потрученя податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в годинах урядових, від 8. до 2. год. в полудне.

Конто в Щадниці почтової ч. 35.527.

Конто жирове в банку австро-угор.

Вкладки щадничі К 2,848.890—

Уділя членські К 262.994—

Позички уділені К 3,396.002—

Канцелярії Товариства отворені перед полуднем.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1908.

Table with columns: Direction (До Львова / Від Львова), Station, and Time (рано, перед пол., по пол., вечер, вночі). It lists train schedules for routes from Krakow, Rzeszow, and other stations to Lviv.

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди їдучі лише в неділі означені і.

